

Bán Zoltán András

Vonós-négyes

I.

Amikor *Első Hegedű* belépett, gondolom, azt mondta, megérkeztünk, aztán talán hozzátette, hogy meglehetősen hűvös van itt. Igaza lehetett, hiszen, úgy gondolom, koraósz volt: fényes, de bágyadt tűző, délutáni napsütésben állt a ház. *Brácsa* csatlakozott hozzá, talán annyit mondhatott, hogy éjjelre majd magasabbra kapcsoljuk a fűtést. Gondolom, *Cselló*, aki harmadikként lépett be a házba, azt gondolta, a nagy hőingadozás megárthat a hangolásnak, de egyelőre bizonyára hallgatott, aztán lerakta az egyik sarokba az útításkáját, miközben *Első Hegedű* nagy lendülettel a fogásra dobta széles karimájú kalapját. Úgy gondolom, *Első Hegedű* mindig nagy gondot fordított az öltözködésére. Gondolom, most is öltönyt viselt, természetesen mellénnyel. Gondolom, *Második Hegedű* lépett be utolsóként, és elképzelhető, hogy mindjárt a konyha után érdeklődött. *Második Hegedű*re úgy gondolok, mint aki szívesen tartózkodik a konyhában. Gondolom, később esetleg főz egy ebédet. Vagy vacsorát. Esetleg bizonyosan főzni fog. A második napon, talán. Igen, azt gondolom, a második nap a legalkalmasabb. (Négy nap lesz, ha jól gondolom. Három éjszaka, pontosabban.)

Nagy, jól felszerelt konyha, mondta *Első Hegedű*, gondolom. Elégedett leszel. Ezt *Brácsával* majdnem egyszerre mondhatták. Elégedett leszel. Kissé talán összemosolyogtak. Ekkor, úgy gondolom, *Második Hegedű* csodálkozó pillantást vetett rájuk, és valószínűleg megjegyezte, hogy úgy tudta, *Brácsa* most van itt először. Persze, igenigen, először, felelte *Brácsa*, gondolom, kissé szórakozottan, és elfordult. Oldalt lépett. Hirtelen csend támadt, e pillanatban nem gondolhatok mást.

Most arra gondolok, hogy az előszobából jobbra nyíló konyhába szinte egyszerre léptek be mind a négyen. Nem eshetett nehezükre, hiszen igencsak összehangolódtak az évek során.

Úgy gondolom, valóban tágas, minden igényt kielégítő konyha volt; középen erős lábakon álló, hatszemélyes, kihajtható, nyersfából készül asztal. Az edényeken élfények. Kenyérpirító. A tűzhely fölött kések és bárdok, gondolom. Élfények. Állt ott egy öreg bőrfotel is talán. Továbbá egy jókora faláda, ezt gondoltam ki most. Ott terpeszkedett tehát egy jókora, koporsószerű faláda a remekül felszerelt konyhában. (Talán belebújik majd valaki. Talán nem. Tőlem függ, gondolom.) Most azt gondolom, hogy kipakolták a magukkal hozott élelmiszereket, amelyek, gondolom, csaknem teljesen elborították az asztalt. A faládra is jutott. Feltehetően éppen négy napig kitaró ételkészlet volt. Hús, zöldségek, sajt. És persze kenyér, gondolom. Valószínűleg két autóval érkeztek ebbe az elhagyatott, vidéki házba. Az egyiket *Brácsa*, a másikat *Első Hegedű* vezette. Gondolom, közülük *Cselló* volt az egyetlen, aki nem tudott vezetni. Ő *Brácsával* ült egy kocsiban. *Cselló*, gondolom, szívesen bízta magát *Brácsára*. De azt már nem gondolom el, hogy miről beszélgettek az úton. Hogy megpihentek-e valahol. Vajon megittak-e egy kávét. Mindebbe és még sok másba most nem gondolok bele. Később talán belegondolok.

E pillanatban azt gondolom, *Cselló* javasolta, hogy igyának valamit, és ehhez nagy hanggal csatlakoztak a többiek. *Első Hegedű* vette elő a poharakat; úgy gondolom, meglehetősen otthonosan mozgott a polcok között. Azt gondolom, egyik barátjáié, elképzelésem szerint egy festőé volt a ház, aki szívesen adta kölcsön egy kis gyakorlásra. *Első Hegedű* legalábbis ezt a célt jelölhette meg. A barát talán egy presszóban adta át *Első Hegedű*nek a kulcsot. Talán egy borozóban. Talán hazudnak a hőseim. Talán.

Elgondolom most tehát, hogy *Első Hegedű* rakta ki az asztalra a poharakat, de feltehetően *Cselló* volt az, aki megkérdezte, ki, mit akar inni. *Csellóra* úgy gondolok, mint aki szívesen fogyasztott volna malátawhiskeyt, Lagavulint vagy Taliskert, de, gondolom, ilyesmi nem mutatkozott a polcokon. *Cselló* valószínűleg meglehetősen igényes az italok és ételek terén. De, gondolom, most be kell majd érnie bourbonnel vagy scotchcsal. Az sem rossz, gondolom. *Második Hegedű* lépett be az oldalt nyíló, zsúfolásig megrakott, két frizsidert magába fogadó kamrába, gondolom azért, hogy feltérképezze az italkészletet. Nem gondolom, hogy csalódott volna; az italválasztékot bőséggel és jó ízléssel állították össze. *Brácsa*, úgy gondolom, hozott magával a csomagjában egy üveg csodálatos francia vörösbort, mégpedig valószínűleg egy Cheval Blanc-t, de erről ekkor még nem szólt. Gondolom, később majd erre is sor kerül. Esetleg bizonyosan sor kerül.

Most arra gondolok, amint *Második Hegedű* kilép a kamrából, kezében két üveg bor, az egyik fehér, a másik, gondolom, vörös; valószínűleg közepes minőségű olasz borokat tett le a többiek elé az asztalra, aztán visszalép, és újabb két palackkal jelent meg, az egyik talán Beefeater gint, a másik Ballantinest tartalmazott. Ám az utóbbit Jack Daniels-nek is elgondolhatom. Most rajtam áll, hogy mit gondolhatok el. Tőlem függ, gondolom. Gondolkodom, tehát vannak.

Tehát azt képelem, hogy *Első Hegedű* kért egy karaffát a vörös bornak. *Második Hegedű* talán nem ismerte ezt a szót, és persze *Cselló* volt az, aki kisegítette. Feltehetően *Brácsa* vette elő a jégkockát a kisebbik hűtőből. Ekkor, gondolom e pillanatban, valószínűleg *Első Hegedű* javasolta, hogy vigyék be a nappaliba az italokat: felragadta az egyik palackot és a karaffát, és már indult is előre, mutatva a többieknek az utat. Lendületesen haladt. Tudta mire számítson, csakis ezt képzelhetem el.

Amikor kitérte az ajtót, a szorosban a nyomában haladó *Cselló* és *Második Hegedű* valószínűleg hátrahökölt a meglepetéstől. Roppant méretű nappali volt, azt hiszem; igen mértékártóan berendezve, ezáltal talán még hatalmasabbnak látszott a tér, már-már elveszett benne az egyik sarokban feketéllő zongora. Most hirtelen azt képelem, hogy *Cselló* azonnal a zongora felé indult, leült, és nagy lendülettel belekezdett valami kisebb darabba. Egy Bach gigue-be, így gondoltam ki. (Noha pontosan kigondoltam, melyikbe, ezt most lényegtelennek vélem megjegyezni. Mindennek van határa.) *Csellóra* úgy gondolok, mint aki zongoristának készült eredetileg. Vagy zeneszerzőnek.

Gondolom, *Cselló* azt gondolja, hogy ez most már nem lényeges. Jól esik elgondolnom, hogy mit gondol *Cselló*. Amikor felállt, valószínűleg elégedetten állapította meg, mennyire telten szól a hangszer, és azt is, hogy alig van lehangolóva. Meg talán az is eszébe jutott, gondolom ebben pillanatban, hogy milyen remekül négykezesezhetnének *Brácsával* ezen a zongorán. Esetleg átengedné neki a felső szólamot. Esetleg bizonyosan átengedné.

Az ajtóval szemközti eltolható fal üvegből épült, felragyogott a kert, amikor *Második Hegedű* széthúzta a borvörös bársonyfüggönyöket. Levélroncsok, tarlott bokrok, zizegő nádas; rizlingsárga, mustsárga, békazöld. És még egyéb színek, melyeket most nincs kedvem elképzelni. A ház felé loccsant a kert végében szürkéllő hatalmas tótükör. Szomorú víz, hiszen, mint már korábban elgondoltam, ősz volt. Gondolom, később majd mindannyian lemennek a vízhez. Talán behajítanak egy palackot. (Csoobbanni fog.) Azt gondolom, talán. A palack szinte bizonyosan üres lesz, másként ezt nem tudom elképzelni. Mert hát: mi is lenne benne?

De talán mást is elgondoltam, mégpedig a nappaliban az egyik oldalfalon lógó nagyméretű olajfestményt. Nyersfából készült keretben. Őket ábrázolta, mi mást is képzelhetnék. *Első Hegedű*, *Második Hegedű*, *Brácsa*, *Cselló*. Valami semleges, talán szürkésfehér háttér előtt. Ott voltak ők: a Tritonus vonós négyes. A ház tulajdonosának meglepetése volt, aki egy fénykép alapján festhette meg a képet. Amolyan alkalmi, játékos kép lehetett, hiszen, ha jól gondolom, a házigazda egyébként kizárólag székeket festett. Üres székeket, üres szobákban. Van ilyen, gondolom. Senki sem szólt. Mindenki magát kereste a képen, szinte bizonyos, hogy most ezt gondolom. Az egyik bécsi koncertjükön készülhetett a fénykép, valamikor kora ősszel. Egy éve, talán. A festő barát szintén ott volt, gondolom. Odautazott az autóján — bár ezt, mint lényegtelen, nem gondolom el részletesebben. *Első Hegedű* a képen *Második Hegedű* helyén ült; úgy képelem, egy koncerten belül néha váltották egymást az első pultnál. Egyik különleges szokásuk volt ez, így él a képzeletemben. Gondolom, *Első Hegedű* a kéztartásukból gyorsan rájött, hogy az opus 132 harmadik tételét játsszák a képen. Rá úgy gondolok, mint aki képes gyorsan rájönni az ilyesmire. Igen, a harminckettedik ütem, mondhatta *Brácsa* meglehetősen gúnyosan. Nehéz állás nekem, mondta valószínűleg *Második Hegedű*, és hálatelt arccal fordult *Első Hegedű* felé, ő azonban elfordult, vagy legalábbis kitért; *Brácsa* tekintetét kereste, de mindhiába. Mindhiába keresi *Brácsa* tekintetét, gondolom, ezt gondolta *Második Hegedű* e pillanatban. *Brácsa* pillantása már máshol járt; *Brácsa* már az asztalnál állt, a poharakat rendezgette. Kitérte a bort a dekantírozóba; nem gondolom, hogy megremegett a keze. Undorítóan élethű, gondolom, ezt gondolta a festmény előtt álló *Cselló*, de ezúttal sem szólt. Mintha elárulták volna a vállalkozásukat, valószínűleg így gondolta; de hát miféle vállalkozás volt ez? Gondolom, ezt ő sem gondolta át tökéletesen. Én sem. Voltaképpen nem tudta, mire vállalkozott, gondolom. Én sem. Persze *Első Hegedű* tudta, úgy gondolom, így gondolta

Cselló. Neki kész terve volt, *Cselló* bizonyosan így gondolta, és így gondolom én is. Kész terve volt. És — e pillanatban nem írhatok mást — *Csellót* viszolygással töltötte el a képkerethez erősített levél is, amelyet *Első Hegedű* olvasott fel. Üdvözlét, jókívánások, semmi lényeges, gondolom. Italog a kamrában. Nincs szomszéd. Érezték jól magatokat. Abban nem lesz hiba, gondolta talán *Cselló*, rávigyorgott a képre, aztán hirtelen támadt jókedvvel mohón az italog felé fordult. Hát persze, gondolom, gondolom, szilajon, nincs szomszéd. Elöl a víz, hátul meg az erdő. És felül? Az ég, mi más. *Első Hegedű* mindenre gondolt. *Cselló* fölnevetett, csak így képzelhetem el.

A többiek már ott ültek a dohányzóasztal melletti bőrkanapéken; fészkelődtek, mindenki töltött magának. *Brácsa*, gondolom, vöröset; csatlakozott hozzá a szorosán mellette helyet foglaló *Első Hegedű*; míg *Cselló* whiskyt, *Második Hegedű* pedig fehérborot ivott. A gin feltehetően senkinek sem kellett, egyelőre. Ittak; de gondolom, nem volt világos, hogy mire voltaképpen. Senki sem szólt, feltehetően. Úgy képzelem, hogy vacsorára senki sem gondolt. (De nem, lehetséges, hogy *Második Hegedű* később majd behoz egy sajtátlat. De ebben tévedhetek.) Gondolom, ekkor történt, hogy *Első Hegedű* észrevett egy hosszú szőke hajszaát a mellette keresztbe vetett lábakkal ülő *Brácsa* majdnem bokáig lógó fekete selyemszoknyáján. De, gondolom, nem szólt. Feltehetően nagy volt a csend: mindenki a maga poharába bámult. Úgy képzelem, a hatalmas ablakokon beáradó fény uralt most mindent: vad fényekkel ragyogtatta fel *Brácsa* japánfekete frufruját és a macskás tüzeket *Második Hegedű* szemében. Ebben az őszi kertből betoduló, sokáig érlelt, állandóan moduláló fényben örvénylett néhány titok, úgy gondolom. A feltámadó szélben megmoccant a levélszőnyeg, mintha valaki járt volna kint az avarban.

Ültek, ittak, hallgattak.

Azt gondolom, hogy *Brácsa* törte meg a csöndet, idegesen felállt — sziszegett most a fekete harisnya. Aztán, úgy gondolom, nem utolsósorban *Cselló* nyugalomra intő mozdulatára, hirtelen visszaült. Szép lehetett most; úgy gondolom, *Cselló* azt gondolta, hogy *Brácsa* szeme olyan, akár a langyos konyakban úszó dió. De persze, gondolom, megint nem szólt. Az ilyesmit soha nem lehet kimondani, gondolom, ezt gondolta *Cselló*. Amikor *Brácsa* visszaült, feltehetően azt kiáltotta, hogy csináljunk már végre valamit. Idegesen felkiáltott, így hallom most. Idegesen kiáltott fel. Ekkor, így gondolom el, *Első Hegedű* meghittén a térdére tette a kezét, és azt mondta, hogy hamarosan majd arra is sor kerül; most, bevezetésként, nem árt meg egy-két pohár. Hiszen csak nemrég érkeztünk meg. Nézzünk körül. Mondjuk, a padláson. Úgy gondolok most erre a mozdulatra, hogy mindenkire csillapítóan hatott, mintegy kiszabta a játék kereteit. *Cselló*, úgy gondolom, töltött magának még egy whiskyt, és a maga kamaszos mosolyával *Brácsára* emelte poharát. Most azt gondolom, hogy *Brácsa* is ivott még egy apró kortyot a borból, és visszamosolygott a szakállában babráló *Csellóra*, aki éppen szemben ült vele. Egymásra mosolyogtak: hangolókvinben. *Második Hegedű*

arca egy kissé elborulhatott ekkor, benyúlt a táskájába, elővett egy borotvakést, és kitétte vagy inkább kivágta az asztalra, megcsillant a fény a hideg fémen. Azt gondolom, hogy ezen senki sem csodálkozott, hiszen a nyitott borotva része lehetett valamilyen tervnek. Ez talán *Második Hegedű* terve volt. Gondolom, *Első Hegedű* volt az, aki úgy gondolta, hogy valaki megint siet. Feltehetően azt szerette, ha ő szabja meg az alapritmust. Ha ő szövi a terveket. De, gondolom, nem szólt, helyette a zakózsebébe nyúlt, és egy apró, zöld füvet tartalmazó zacskót rakott ki a gyöngyházberakásos nyelvű borotva mellé az asztalra. Most fölnevettek a többiek; valószínűleg mindenki egyszerre, egymás szavába vágva beszélt, nem is igen lehetett megkülönböztetni az egyes szövegeket. Most csak arra gondolhatok, hogy nagy lett a hangzavar. *Brácsa*, feltehetően, hevesen a fű után nyúlt, de *Első Hegedű* határozottan rátette a kezét. Tenyere most beburkolta *Brácsa* kezét, a két tenyér birkózott egy darabig, aztán szétváltak; gondolom, *Brácsa* adta fel a harcot. *Második Hegedű*, gondolom, előredőlvén nevetett, hosszú, csigás szőke hajkoronája beborította rövid skótkockás szoknyáját; olyan kacagása volt, úgy gondolom, amely hajlott rá, hogy zokogásba fulladjon. De, most azt gondolom, erre majd később kerül sor. Esetleg bizonyosan sor kerül. *Brácsa* átült *Második Hegedű* mellé, talán súgott valamit a fülébe, mert kisvártatva már egymást átölelve, egymáshoz szorított arccal kacagtak. Azt gondolom, egy idő múlva *Brácsa* a maga ölébe vonta *Második Hegedű* fejét, most rengeteg szőke hajszaát tapadhatott fekete szoknyája selymére. Úgy gondolom, *Brácsa* szép keze eltűnt ebben a hajsátorban. Megint csend lett, gondolom, csak a szél motozását lehetett hallani. Emelkedett-süppedt a levélszőnyeg, mintha valaki járt volna odakint az avarban.

Csellóról azt gondolom, hogy korábban eljött az asztaltól, megint a zongora felé indult, de aztán feltehetően meggondolta magát. Most arra gondolok, hogy a földig érő ablaktáblák előtt állt poharával a kezében. Talán valami hajót keresett kint a tavon. Talán megérezte a készülődő eső szagát. Mozgékony ujjjaival kissé idegesen dobolt az üvegen. Talán már ott lüktetett az idegeiben a holnap scherzo szédítő rohama. Talán a levélrések közti fényekre figyelt. Talán a hajladozó fákat nézve orrában megsajdult néhány régebbi szélemlék, tavi szeleké, földeké. Azt gondolom, hogy félfüllel azért hallotta, amint *Első Hegedű* megkérdezi *Brácsát*, hogy mit súgott *Második Hegedű*nek. Ha, gondolom, most megfordult volna, azt láthatta volna, hogy *Első Hegedű* *Bárca* és *Második Hegedű* előtt térdel, hosszú karjaival egybeöleli és egyre sürgetőbben faggatja őket. De választ nem kapott, gondolom. A válasz, talán, ott úszott *Brácsa* szemében, csakhogy ezt *Első Hegedű* nem tudta kiolvasni. *Első Hegedű*re úgy gondolok, mint aki egyébként sem volt túl jó olvasó. Figyelmetlen volt, szeles, ha helyesen gondolkodom. Azt gondolom, *Második Hegedű* nem így gondolt rá. Ő mindenekelőtt kiugró állára, húsos fülkagylójára, erős mellkasára, körmös lábujjaira gondolt, és, gondolom, arra, hogyan csokolja majd végig a testét. De, gondolom, erre később kerül sor. Esetleg bizonyosan sor kerül. Most, úgy gondolom, egy begyakoroltnak tűnő

mozdulattal finoman leemelte *Első Hegedű* szemüvegét, aztán hideg tenyerével végigsimította az arcát. *Első Hegedű* valószínűleg megborzongott, futólag belecsókolt *Második Hegedű* tenyerébe, de fél szemmel *Brácsát* figyelte, gondolom. Most *Brácsa* talán rágyújtott egy cigarettára. Ekkorra, gondolom, már *Cselló* is elszakadt a kerti látványtól, megfordult, és odadünyögte az asztalnak, hogy adjon már valaki még egy kis whiskyt. *Brácsa* hevesen felugrott, olyan lendülettel, gondolom, hogy majdnem fellökte a még mindig előttük guggoló *Első Hegedű*t, megragadta az asztalon álló Ballantinst vagy Jack Danielst és *Cselló* felé indult. Mikor ujjai rákulcsolódtak az üvegyakra, *Második Hegedű*, tíz éve most először, észrevette, hogy milyen gyermekiek a körmök *Brácsa* kezén. Megható iskoláslánykörmök, ezt gondolhatta, gondolom. És most valószínűleg a kezébe vette a kanapéra visszaülő *Első Hegedű* ujjait, és gyengéden meghintázta a kezét. Egymásra mosolyogtak, mintegy hangolókvinben. Gondolom, a koncerteken a szeme sarkából már sokszor figyelte ezeket az ujjakat, de most valahogy másképp nézett rájuk. Valószínűleg semmi meghatót nem látott most rajtuk, csak a bal kéz bütykös mutatójára tűnhetett idegennek a számára: merev volt és mintegy kifelé mutatott a helyzetből. *Második Hegedű* a szájához emelte, nyalogatni, szopni kezdte ezt az ujjat, hogy ne lássa, mintegy belerejtette a szájüregébe, talán meg is harapdálta kissé.

Azt gondoltam ki, hogy *Brácsa* és *Cselló* a legkevésbé sem törődött ezzel. Továbbá azt is kigondoltam, hogy elhúzták a tolóajtót, és kiléptek a teraszra, ahonnan kőlépcső vezetett le a kis-sé elvadult növényzetű kertbe. Aztán tovább a tótükrőkhöz. De ők, legalábbis így gondolom, még nem mentek le. Sem a kertbe, sem a vízhez. Később majd valószínűleg együtt mennek le mind a négyen. (Esetleg bizonyosan lemenni mind a négyen. Majd kigondolom később. Megállnak majd a kátránypapírként elterülő víztükről előtt. Később.) A kőlapokkal kirakott széles teraszon minden bizonnyal egy vörösre mázolt fapad állt két vagy három szék társaságában, néhány régi újság is hevert a fal mellett — ezt a helyszínt ekként gondoltam el. (A többi részlet nem érdekel.) De ők most nem olvastak újságot, és nem is ültek oda a padra. *Brácsa* valószínűleg töltött *Csellónak*, aztán maga is meghúzta az üveget. Kissé megborzonghatott az egyre erősebb lökésekben érkező, futó esőt hírelő szélben, talán azt gondolta, hogy mintegy bolgár ritmusban lüktet a lég. Bőre alá csúszott ez a lüktetés. Szorongott is talán. Úgy gondolom, *Cselló* ekkor átkarolta, és gyengéden megszorította a vállát, hosszú mutatójával végigsimította kissé duzzadt ajkát. Méhcsipte ajak, *Cselló* így gondolta el. „Darázsduzzás”, talán ezt mondta maga elé. *Brácsa*, ha meghallotta, felnevetett. Ám azt gondoltam ki, hogy nem hallotta meg. *Brácsa* valószínűleg ivott még egy kortyot, aztán füstölgő cigarettáját becsúszatta *Cselló* ajkai közé. Kissé ügyetlen mozdulat lehetett, úgy gondolom, de *Cselló* hálásan szívta be a *Brácsa* vajszerű bőréből adakozóan áradó illatot. Megszívta a cigarettát, aztán gyengéden visszadugta *Brácsa* szájába. Most még a Holdat is följük gondolom, bár csak halványan pislákol, mintegy vat-

tacukorfénnyel. *Brácsa* talán egy bizonyos *Presto delirando* tételre gondolt ekkor, és arra, hogy soha nem tudták kifogástalanul eljátszani. És most már nem is fogjuk soha, gondolhatta még. Álltak ott, nem beszéltek; *Cselló* talán most ismerte fel, mennyire elhagyatottan fekszik ez a ház, csak a messzi távolban látszott valami épületféle.

Kutyaugatás.

Persze, mint mindig, *Első Hegedű* tökéletesen kigondolt mindent, gondolhatta ekkor. Van telefon, gondolom, hirtelen ez jutott eszébe, de rögtön az is, hogy valaki bizonyosan elvágja majd a zsinórt. Esetleg bizonyosan elvágja, ezt viszont én gondolom. *Csellóra* úgy gondolok, hogy meglehetősen hallgatag volt, és valószínű, hogy most sem szólt. Aztán, gondolom, váratlanul, *Brácsához* fordult, és megkérdezte, miért hazudta, hogy először jár a házban. Most elgondolom, hogy az egyre zsírosodó felhők mögött hirtelen kopolyúvörösré váltott az ég. Telt az idő. *Brácsa* mintha nem hallotta volna a kérdést, tágra nyílt szemmel a fények változásait figyelte. *Cselló* arra gondolhatott, hogy koncertek végén, a felcsattanó taps pillanatában szokta ilyennek látni a szemét. Ekkor, gondolom, kivette *Brácsa* kezéből az üveget, de már ő sem törődött többé a pohárral, mohón meghúzta a palackot. Nem úgy gondoltam el, hogy *Cselló* részeg akart lenni, de valahogy válaszolnia kellett a maga és a szél egyre követelőbb kérdéseire.

Most a kőlapokon heverő platánlevelek egyike hirtelen elvált a többitől, és a nyitott teraszajtón át besodródott a szobába. Ekkor *Brácsa* odafordult *Csellóhoz*, és talán gyorsan a fülébe súgta, hogy az emeleten, a fürdőszoba melletti hálókamrát válassza majd. *Cselló* feltehetően még a fülében érezte e szavakat, amikor *Első Hegedű* már ott állt teraszon, kezében a platánlevél, úgy gondolom. A nyelénél fogja, így gondolom el. Valószínűleg meghajol *Brácsa* előtt, és odakínálja neki a levelet. Mélyen meghajol, régies alázattal, így gondolom el. A szobából, gondolom, *Második Hegedű* vigyázta a jelenetet. De nem kapcsolódott be, hátra indult, gondolom, a konyha irányába. Talán újabb italog után kutatott, vagy készített valami harapnivalót.

Gyenge, mintegy kétszer átszűrte eső indult most, kelleetlenül érkeztetett, nem önszántából jött, inkább a szél terelte maga előtt, gondolom. A lusta cseppek, amint teheték, azonnal meg is ültek a gyepon, a nádszálakon, a bokrokon. Ebben a pillanatban arra gondolok, hogy *Brácsa* átvette a platánlevelet, tanácstalanul forgatta a kezében, aztán valószínűleg felnevetett. Harsány kacaj volt; szuronyos — ezt a jelzőt gondoltam megfelelőnek. *Brácsa* most *Első Hegedű* arcába fújta a füstöt, aztán lehajította a kertbe a cigarettáját. A levelet is kihullatta kezéből, az pedig lekerengett a kőre, talán. *Első Hegedű* hátrahökölt, arca megrándult, gondolom; megragadta *Brácsa* karját, és magához akarta rántani, de váratlanul egy pisztolyt tűnt fel *Cselló* kezében, a homlokához szorította, most, most, most, lihegte maga elé, aztán meghúzta a ravaszt. Gondolom, tompa csattanás hallatszott, majd *Cselló* kissé tébolyult nevetése. Leengedte a karját. Állt, lóbálta a karját, gondolom. Vigyorgott. Mintha utánzott volna valakit, így

képzelem. *Brácsa* és *Első Hegedű*, gondolom, ekkor jöttek rá, hogy a fegyver nem volt megtöltve. *Első Hegedű* ökölbe szorított kézzel ugrott *Cselló* felé, de, azt gondolom, *Brácsa* hátulról átkulcsolta és visszarántotta, birkóztak egy darabig, ám ekkor *Cselló* hátralépett és egyetlen széles mozdulattal a levegőbe hajította a fegyvert, az repült, repült, aztán egy nagy csobbanással eltűnt a kert szélén húzódó nádasban. Micsoda téboly, kiáltotta *Első Hegedű*, legalábbis így képzelem el. Mi ez. Hogy tehetél ilyet. Gondolom, ilyesmiket üvöltött *Első Hegedű*. Talán *Brácsa* is üvöltött valamit. Ezt nem gondoltam át — nem akarom üvöltve látni *Brácsát*. Ekkor *Cselló*, gondolom, diadalittas arccal, visszalépett és hosszú karjaival magához ölelte az összecsimpaszkodva felé tántorgó párt. Ott dülöngéltek most hárman a terasz peremén valami tétova, ötnyolcados táncban. Én másképp akarom, másképp akarom, lihegte talán *Cselló* *Első Hegedű* fülébe. Csak lassan a testtel, gondolom, ezt suttogetta vissza *Első Hegedű*. A mondat, gondolom, mindkettejüknek szólt. Csak lassan a testtel — úgy képzelem, ezt elgondolhatom magamnak is.

Cselló, úgy gondolom, magasabb volt mindkettőjüknél, *Brácsa* feje az álla alá szorult, így megérezhette a *Cselló* szakállában megtelepedett dohányillatot. Mélyen magába szívta; lélegzete elakadt, arra gondolt, hogyan csókolja majd végig a testét. De, gondolom, erre később kerül sor. Esetleg bizonyosan sor kerül. Aztán kitépte magát az ölelésből, és valószínűleg ledobta magát a távolabb álló, vörösre festett padra. Remegve nyúlt a whisky-süveg felé. Most úgy gondolok a padon ülő *Brácsára*, hogy az ő szemében gyűlt össze a helyzet minden rémképe. Megfagytak a szemei, így írom. Aztán lassan engedni kezdett a jég, felfényllett a víz, sok sós víz, egyre több. Zokogott. Hirtelen lett sötét, feltehetően a növényzet szívta magába az ellenállásra immár képtelen fényt. Gondolom, néhány lány tuskéjú csillag is kipergett ott fent. Céltalan hold. Kutyahangok. Talán megdördült az ég is, a távolban villámok szalagjai tekeregtek. Ekkor a szél valószínűleg megunt a lanyha, csak önmagát fürdető esőt, néhány felhőt egymáshoz csapott, és ezzel kikényszerítette a víz dühödtebb áradását. Most, így képzelem el, az eső zilált hálóként zuhant rá a kertre, szilajon, de a kiugró emeleti erkély által jól védett teraszra csak néhány csepp jutott. Szerintem ekkor történt, hogy *Első Hegedű* megsimogatta *Brácsa* arcát, és annyit mondott: nyugodj meg, túllendülünk. Most hirtelen arra gondolok, hogy nem *Brácsa*, hanem *Cselló* arcát simogatta meg. Most arra gondolok, hogy nem tudhatok mindent. Átölelték egymást, talán, ott állva a terasz peremén. *Brácsa* könnyei ekkora már elapadtak, hatalmas férfizsebkendőt vett elő, belefújta az orrát, aztán csitul-tan ült a padon. *Első Hegedű* és *Cselló* valószínűleg odaült mellé, közrefogták mintegy. Túllendülünk, kérdezte *Brácsa* valószínűleg mosolyogva, de senki sem válaszolt.

Ittak, dohányoztak, csendben figyelték a kert fölött vergődő esőt. Kezdték mindhárman megnyugodni, talán; *Második Hegedű* egyiküknek sem hiányzott. Talán a hálószobákat készítette elő. Talán valami ital után nézett. Talán a sajtállal foglalatzkodott. Vagy fürdött, talán. Lehetőségeim száma csaknem

végtelen. Vagy ruhát cserélt. *Második Hegedűre* úgy gondolok, mint aki szívesen cserél ruhát.

A végtelen számú lehetőségeim közül most azt játszom meg, hogy *Első Hegedű* beszélni kezdett. Mintegy hangfogóval szólt, kissé rekedten, maga elé, kifelé az egyre jobban elsötétülő kertbe, bele egyre szelesebben sustorgó nádasba. Valami olyasmit mondhatott, hogy most mindennél fontosabb a fegyelem és figyelem, hogy minden a kigondolt terv szerint alakuljon, hogy senki ne veszítse el a fejét, hogy lassan a testtel, mindenekelőtt, hátra van még két teljes nap, ez csak az ismerkedési est, annak ellenére, hogy több mint tíz éve játszanak együtt, ismerkedés a helyzettel és a házzal, hogy most kell megszerezni a végső ismereteket, hogy a világ és az élet pokoli rettenetes, és hogy ezzel a többiek is egyetértettek, hogy közös volt a terv és az elhatározás, hogy minden tönkrement már körülöttük és még csak remény sincs a javulásra, az egyiküknek a keze mond lassan csődöt, a másikuknak a hallása mondott csődöt, romlott meg végzetesen az elmúlt években, nincs értelme tovább vonszolni ezt a szörnyű súlyt, már a csömörrig kiismerték egymást, de most lehetőség nyílik egy utolsó, eddig nem tudott tudás megszerzésére, csak lassan a testtel, a megformálás a lényeg, művészetté kell fokozni egy végső négy nap minden pillanatát, ezért nem szabad elsietni semmit, hogy reméli, megbíznak benne a többiek, régebben érezte is ezt a bizalmat, hogy most a legfontosabb az egység, az egymás iránti teljes odaadás, nem vágyik már élni, nem, a meghalásnak is megvan a maga művészete, vidám halál, derűs vég, most csak igyanak, dohányozzanak, lazítsanak, ő már eltervezett mindent, és hogy minek is éltünk, ha legalább a fináléban ne lehetnénk boldogok, de addig még van idő, messze még a vég, ki kell várni türelemmel, előkészíteni, művészien megvalósítani mindent, egyéni kitörésekkel semmire sem megyünk, elvégre közös ördögünk van, nem igaz, közös ördög, közös ördög, itt van velünk, mindent úgy kell megvalósítani, ahogy ő akarja, négy napban, négy tételben, csak lassan a testtel, mindent a forma szerint, csak így lehet miénk a halhatatlanság, a boldog vég, a bolondul boldog vég. Ilyesfélét mondhatott, gondolom. Vagy még többet is, talán. De, gondolom, egyszer ez a monológ is véget ért; *Első Hegedű* egy kézlegyintéssel elhallgatott. Lehet, hogy belekortyolt a *Brácsa* kezében levő üvegbe. Ült, mint aki elmondta a magáét. *Cselló* talán azt gondolta, hogy *Első Hegedű* örült, de az is lehet, hogy ezt *Brácsa* gondolta. Most elgondolom, hogy mindketten ugyanarra gondoltak. Közös ördög, ezt a kijelentést *Cselló* nevetségesnek tartotta, feltételezem. De valószínűleg senki nem szólt. A kert neszeit hallgatták, mintha valaki járt volna az avarban. Az eső elállt, a kert langyosan száradt a szélben. Fényllett a tó. Zizegett a pisztoly fölött a nádas.

Telt az idő.

Aztán, így gondolom most el, zsinórra kötözve egy üveg ereszkedett lefelé a magasból: úgy himbálózott, akár a metronóm, nyugodt ütemben, mérsékelten. Az erkélyen *Második Hegedű* állt; időközben ruhát cserélt, úgy gondolom, valószínűleg állig felgombolt, hosszú, fekete köpenyt viselt, mélyen a szemébe

húzott kalappal; kihajolt az erkélyen, csalogatóan himbálta a palackot. Jófajta pezsgő volt, Mumm Cordon Rouge, netán Moët Chandon Ponsardin, miért is ne képzeleghetnék így. Zene is szólt föntről, valószínűleg egy menüett. És ekkor megszólalt *Második Hegedű*, odapisszegett nekik, és ledalolta az erkélyről: „signore maschere!”, miközben egyre csak lengette a palackot. Eláradt a zene a kertben, nem is gondolhatok mást. *Brácsa* mohón az üveg után kapott, de nem sikerült megragadnia, *Második Hegedű* ügyesebb volt valószínűleg; így évődtek egy darabig az üveg körül, ezt elgondolnom igazán nem nehéz. Aztán *Második Hegedű* gyors mozdulatokkal végleg visszahúzta magához a pezsgőt. Kacagott. Ostrom, kiáltotta *Első Hegedű*; arra gondolok, hogy felugrott, talán megpróbálta elkapni a balkon alsó peremét, de nem érte el, hiába kapaszkodott. Kioldódott a nyakkendője. Gondolom, *Brácsa* és *Cselló* átkarolták, igyekeztek segíteni neki, de mindig visszaesett a talajra. Ekkor, most így gondolom el, *Cselló* és *Első Hegedű* szinte nekiestek *Brácsának*, kétfelől megragadták és megpróbálták feltuszkolni az erkélyre. Fentről *Második Hegedű* bízatta őket; rikoltozott, ha jól gondolom. *Brácsa* rúgkapált, karmolt, kacagott, harapott is talán. Vergődött a kezek között. Ott vergődött a karjaikban, most így gondolom. De fentről *Második Hegedű* már elkapta a csuklóját, nem menekülhetett többé, fenéke a két alul álló tenyerében, húzták, tolták, lökték, örvénylett a szoknya, sziszegett a harisnya, egyik cipője leesett, szólt a menüett, míg végül nevetve, kurjongatva és visongva feltaszígták az erkélyre. Szólt a menüett. És ismét telt az idő.

Te sírtál, gondolom, ezzel fogadta *Második Hegedű* odafent, közben futólag megcsókolta *Brácsa* áthevült arcát. Dúlt volt most ez az arc, zilált, gondolom; fénylő nyálfonalkák csillantak meg *Brácsa* szétnyílt ajkai között. Japánkék haja szétkócolódott. Fázott; *Brácsát* most így gondolom el. *Második Hegedű* átölelte, és lehúzta magához az erkélyen álló egyik fotelbe. Talán bátorítóan átölelte a vállát. Ajkai közé nyomta a maga cigarettáját. Aztán, gondolom, egy borral telt poharat adott a kezébe. *Brácsa* középső ujjával végigsimította a *Második Hegedű* állán nyíló árkokcska medrét. *Brácsa* ekkor, így írom le, *Második Hegedű* ölében ült éppen. Szólt a menüett. Ültek együtt, figyelték a kertből felszálló zörejeket, ezt a képet így gondolom el. Szólt a menüett. *Brácsa*, gondolom, *Második Hegedű* vállgödrébe rejtette arcát. *Második Hegedű* *Brácsa* cipőtlen lábát simogatta. Ezt a jelenetet ilyennek gondoltam el. (Lehetőségeim csak látszólag végtelenek.)

Aztán arra gondolok, hogy *Második Hegedű* a szekrényhez lépett, és különféle ruhákat lökött a padlóra. Szoknyákra gondoltok, blúzokra, pulóverekre, harisnyákra, alsóneműre. Most női ruhákra gondolok, sálakra, szalagokra, csipkékre, még parókákra is. (Hogy ez a ruhatár hogyan került oda, azt nem képzelem el.) Most női ruhákra gondolok. Meg arra, hogy *Második Hegedű* odalép az ágyhoz, és gyengéden vetkőztetni kezdi *Brácsát*. Szól a menüett. Gyengéden, ám határozottan. Vetkőzik most *Brácsa*. Forró tenyerek vetkőztetik.

Odalent, úgy gondolom, most *Cselló* tartotta a kezében *Brácsa* cipőjét. Nézte, vagy inkább úgy gondolom, bámulta a

talpra száradt sármaradványokat, az odapréselődött fűszálakat. Fekete bőrből készült, elől kivágott, lapos sarkú, csatos cipő volt, finoman ívelt az orrig; leginkább a balettcipőkre emlékeztetett, gondolom. *Cselló*, most nem gondolhatok másra, valószínűleg szívesen megcsókolta volna ezt a cipőt. De, ezt kell írnom, mégsem merete megcsókolni, csak állt ott tanácstalanul. A tóban bukfaceztek a halak. Tölem kapta, feltehetően ezt mondta *Első Hegedű*. És talán még hozzátette: rosszul állna neked; azzal kivette *Cselló* kezéből a cipőt. Kissé durva mozdulat volt, gondolom, vagy legalábbis ezt gondolhatta *Cselló*. És most add ide a történeteket is, mondta valószínűleg határozottan *Első Hegedű*. Minek, kérdezte talán *Cselló*, a pisztoly már úgyis a halakkal alszik. Aztán, úgy képzelem, hozzátette, hogy nincsenek történetek, és elmosolyodott, és nem gondolom, hogy hazudott. Később talán azt gondolom majd, hogy mégis hazudott. E pillanatban még nem tudom, hogy később mit kell képzelnem. (Noha a lehetőségeim szinte végtelenek.) És azt mondta, úgy emlékszik, *Első Hegedű* azt mondta, majd ő hoz löszert, *Cselló* csak szerezze meg a pisztolyt. Azt hiszem, mindezt akadozva adta elő *Cselló*. Te nem bízol bennem, gondolom, így szólt *Első Hegedű*. El akarsz hagyni. Te nem tartasz velem. Gondolom, szomorúan mondta mindezt, miközben szomorúan lehorgasztotta fejét. Úgy vélem, *Első Hegedű* remek színész volt. Most azt gondolom, hogy *Cselló* nem tudta ezt, vagy legalábbis nem így gondolta. Gondolom, ő valóban szomorú volt, ezért feltehetően azt válaszolta, hogy *Első Hegedű* sem bízok benne. Te sem bízol bennem, gondolom, ezt mondta *Cselló* egészen pontosan. Nem hagylak el. Mindent akarok, csak talán másképpen. És ezt gondolhatom én is.

Most úgy gondolom, hogy ekkor *Első Hegedű* átkarolta *Csellót*, és magával vont a házba. Talán azt gondolta, hogy valaki megint siet. Átölelte *Csellót*, így gondolom el, és kissé bátorítóan megszorította a vállát. *Csellónak*, gondolom, eszébe jutott, hogy egyszer Veronában egy *albergo* folyosóján ugyanilyen bátorítóan szorította meg a vállát. És talán eszébe juthatott az is, hogy ő akkor valóban felbátorodott. Esetleg túlságosan felbátorodott. Nekiszilajodott. Megmámorosodott. Megrészegült. Egy kissé dülöngéltek akkor ott, a veronai szálló félhomályos folyosóján, gondolom, ez *Első Hegedű*nek ugyancsak eszébe jutott. Most nem dülöngélünk, alighanem erre gondolt *Cselló*. Most nem vagyunk mámorosak. Csak részegek, talán. *Első Hegedű* örült, talán ez is megfordult a fejében. De talán azt képzelem, hogy másra is gondolt. Talán arra, hogy noha örült, mégis szereti. Talán arra, hogy amikor hajnalban, fáradtan kilépett *Első Hegedű* szobájából a félhomályos szállodai folyosóra, némiképp szégyellte magát, vagy legalábbis zavarban volt, úgy gondolom. Talán arra, hogy néhány perc múlva, immár a saját szállodai ágyában meztelenül elnyújtózva átjárta az öröm, gondolom, nem csupán a testét. Igen, gondolhatta most ennek az elhagyatott őszi háznak a nappalijában haladva, miközben a vállán érezte *Első Hegedű* bátorítóan meleg tenyerét; igen, gondolhatta most *Cselló*, akkor ott Veronában boldogok voltunk. Vajon mit csinálhattak eközben a többiek, azt hiszem, ez villant most meg a fejében. Vajon hol járt és mit csinált akkor Veronában *Brácsa* és

Második Hegedű? Kint ültek a piactéren egy záró pohár bor mellett a házfalra festett freskó alatt? De ha így volt, gondolhatta, gondolom most én, akkor mit zárt le ez a pohár bor? Csak az estét?

Ám ezt átgondolni, gondolom én, se neki (se nekem) már nem maradt ideje, mert *Első Hegedű* nagy lendülettel vezette tovább; ki a kertből, befelé a teraszról, be a félhomályos házba, karja a vállán, noha *Csellót* nem kellett támogatni, mert nem dülöngélt, gondolom. Egyikük sem dülöngélt, gondolom, pedig nem ittak keveset, viszont abban a veronai szállóban meglehetősen sokat ittak, *Cselló*, gondolom, így gondolta. Gondolom, *Csellónak* most megfordult a fejében, vajon mit csinálnak odafele a többiek. Vajon mit csinál *Második Hegedű* és *Brácsa*. Egy pohár bor mellett. Egy pohár pezsgő mellett. Gondolom, *Első Hegedű* ilyesmire nem gondolt. Ő pontosan tudta, hogy mit csinálnak. *Első Hegedű*, csakis így gondolhatom el, mindig pontosan tudta, hogy mit csinálnak a többiek. Ő, feltehetően, azt is tudta, hogy amíg ő Veronában együtt volt *Csellóval*, mit csináltak a többiek egy pohár bor mellett, ha ugyan az volt, és nem konyak. Másként nem tudom elgondolni *Első Hegedűt*.

Sötét volt a nappaliban, ezt gondolom most; az üres poharakat, üvegeket valószínűleg *Második Hegedű* takarította el. A zongora lecsukva, így gondolom. *Első Hegedű*, mint mindig, gondolom, most is biztosan vezetett. Sokszor voltam itt boldog, hirtelen úgy gondolom, hogy váratlanul ezt mondta *Csellónak*. Valószínűleg belesuttogta a fülébe. Aztán széles mozdulattal körbemutatott a házban. Mintha a saját birodalmán mutatna körbe, gondolom, ezt gondolta most *Cselló*. Valóban, képzelem most én, *Első Hegedű* általában a maga birodalmának gondolt mindent. Legyen színház, ha már meg kell halni, *Cselló* ezt gondolhatta *Első Hegedű* gondolatairól. Legyen nagyszabású a bukás. És bukjon mindenki vele, gondolom, ilyesmiket gondolt a félhomályban *Cselló*. De azért igaz, csak lassan a testtel.

Most úgy képzelem, és látom és látatom is, hogy ekkor már az emeletre vezető lépcsőn haladtak. Azt gondolom, hogy a falakat mindenféle székeket ábrázoló képek borították. Magányos székek, egymásba csimpaszkodó székek, egymásra néző székek, mind üresen; üresen üres szobákban álló székek, így gondoltam el ezeket a képeket, *Első Hegedű* barátjának festményeit. És most utoljára veletek leszek boldog, együtt veletek, folytatta *Első Hegedű*, de úgy gondolom, hogy ezt már fennhangon mondta. Felkiáltott, erre gondolok egészen pontosan; felkiáltva mondta a mondatot, pontosan így képzeltem el. Ünnepet akarsz, talán ezt kérdezte most *Cselló*. De, talán azt gondolom, hogy ez nem is kérdés volt. Talán, azt gondolom, nem is kérdés volt ez a kérdés. Mert, talán ezt kell gondolnom, *Cselló* olyasvalakinek ismerte *Első Hegedűt*, aki szereti a látványosságot. Rajong a koncertekért. Szerette a tapsot, szerette, ha brávót kiáltottak a darab végén. Szerette a sok több ráadást. Szerette, gondolom, így gondolta *Cselló*, ha sokan álltak az öltöző előtt dedikálásra várva. Szerette a drága szállodai szobákat. *Brácsa* is szerette, gondolom. Szerette, hogy csak ideiglenes volt minden. Szerette, hogy csupán vendég. Gondolom, ezt *Cselló* is tudta *Brácsáról*.

De hát tényleg sikerünk volt, gondolom, most erre gondolt *Cselló*. Sikeresek voltunk, ezt gondolta valószínűleg *Cselló*. Valóban sokan álltak a különböző öltözők előtt. Valóban kényelmesek voltak a szállodák. És én is szerettem mindezt, gondolom el most *Cselló* gondolatait. Szerettem a mindig frissen megvetett ágy illatát. Szerettem az ismeretlen zuhany alatt állni. Szerettem elüldögélni a bárban elalvás előtt. Szerettem az ideiglenességet. Szerettem, hogy a szállodában inkognitóban lehetek. Szerettem reggel a kávé mellett az idegen nyelvű újságokat. A hall nyüzsgését. Szerettem éjjel kinézni az ablakból, végignézni egy idegen város utcáin. Szerettem, hogy vendég vagyok, gondolom, ezt gondolta *Cselló*. Szerettem, hogy nem vagyok otthon. Most is szeretem; gondolom, *Cselló* most nem gondolhatott másra.

Ekkor már, gondolom, ott álltak a hálószoba ajtaja előtt. *Első Hegedű* talán meglehetősen otthonosan viselkedett, kopogás nélkül lökte be az ajtót. Korábban már elképzelttem a szoba berendezését, de most arra gondolok, hogy mégsem írom le. Viszont a következő képet tisztán és elkülönítetten elgondolom: a szoba közepén *Brácsa* áll, a földön vad zúrzavarban különféle ruhák, fején fekete, széles karimájú kalap. Mást nem visel. *Brácsát* most meztelennek akarom elképzelni. És gondolom, hogy azt akarom, hogy a többiek is így lássák. (Azt már nem gondolom el, hogy közülük kik látták korábban *Brácsát* meztelenül.) *Második Hegedű* mögötte áll, és a kalap alól kibomló haját simogatja. Ott álltak együtt a földig érő tükör előtt. Hosszú, állig begombolt bő selyemköpeny fedte *Második Hegedű* nyúlánk testét, orra alá, gondolom, kormozott dugóval, spanyolos bajuszt mázolt valaki. Már nem szólt a menüett. Az asztalon ünnepien karos tartókban és üres konzervdobozokban gyertyák égtek, a nyitott ajtó felől áradó légtől lángjuk most fel-fellobbant a tükröben. De inkább másként képzelem el: *Brácsa* a kalap alatt csak félig volt ruhátlan, mellei szabadon biccentek előre, izmos, de kissé rövid, szétálló lábán szénfekete harisnya feszült. *Brácsa* harisnyakötőt visel, gondolom hirtelen elakadó lélegzettel. Igen, harisnyakötőt visel. A harisnyakötő szalagjai kissé előre feszítették szilvakék bugyiját, most képtelen vagyok másra gondolni és nézni. Erős, fekete szőrszálak kunkorodtak elő combja tövéénél, nem gondolhatok most másra. Harisnyatartót viselt, ezt látom most. A hosszú selyemköpenybe burkolózott *Második Hegedű* mögötte áll, kezét *Brácsa* gyertyafényű vállán nyugtatja. *Második Hegedű*, gondolom, kormozott dugóval, hetyke bajuszt pingált volt magának. Mosolyogtak, gondolom. Gondolatban azt látom, hogy a tükröben fényüket megsokszorozva lobogtak a gyertyák. Képzletben azt láttam, és látom most is, hogy *Brácsa* a tükröből pillantotta meg a belépő *Első Hegedűt* és *Csellót*. Szembenézett vele. Azt akarom, hogy szembenézzen vele. *Cselló* elakadó lélegzettel bámulta a *Brácsa* combja tövéénél kikunkorodó fekete szőrszálakat, lágyan megbiccnő kebleit. Egymásra néztek a tükröben. *Brácsa* harisnyakötőt viselt. Ekkor — aligha gondolhatom másként — *Első Hegedű* azt kiáltotta: „maszkabál!”, és harsányan fölnevetett. Ez a nevetés, gondolom, üresre törölte a tükröt, elűzte a felületén imbolygó alakokat. *Második Hegedű* gyorsan ledobta

köpenyét; alatta, gondolom, nem volt meztelen: fekete, testhez simuló nadrágot viselt, vöröslő, bő selyeminge remekül illett a gyertyafényhez. Mezítláb volt, gondolom. Mezítláb, természetesen. A köpönyeggel villámgyorsan körülkerítette *Brácsa* megborzoneg testét, aztán lehúzta magához a széles francia ágyra. Felkacagtak — gondolom, ez a megfelelő szó. Lábukat maguk alá húzva kucorogtak az ágyon; ezt a képet így gondolom el. Egymásra mosolyogtak, mintegy hangolókvintben. Már nem szólt a menüett. *Cselló*, azt gondolom, egy kissé oldalt lépett, a szendvicsekkel, italokkal szépen tálalt asztalka irányába; villámgyorsan felhajtott egy vodkát, és a nyitott erkélyajtó felé mozdult. (Mintha odakint járt volna valaki az avarban.) Ekkor azt kell gondolnom, hogy *Első Hegedű* két poharat töltött tele a jegesvödörben álló pezsgővel, odavitte az ágyon kucorgó párnak. Aztán zsebébe nyúlt, és letette a földre *Brácsa* szárnyamos cipőjét. Könnyedén meghajolt; *Első Hegedűt* most csakis így gondolhatom el: gálánsan, csúfondárosan. *Brácsa* fölegyenesedett, átvette a felé nyújtott poharat, és — gondolom, egy határozott mozdulattal — *Első Hegedű* fejébe nyomta a kalapot. Jól állt neki, hiszen, gondolom, az övé volt. Ebben a jól álló kalapban lépett vissza az asztalhoz; telitöltött még két poharat, és *Cselló* mellé lépett. Hogy most *Cselló* fejére került a kalap, gondolom, ez nem lehet kétséges. De nem szívesen viselte, túl sok különféle meleg fűtötte már ezt a kalapot, homályosan talán erre gondolhatott *Cselló*. Mégis megigazította a fején. Gondolom, örömmel vette át hideg poharát. Gondolom, ma este most utoljára isznak így együtt. Ma este többet nem isznak együtt. Ezentúl külön isznak, elkülönítetten, vagy kettesben netán, így képzelem. Egymás szemébe néztek, most erre gondolok; egymásra emelik poharukat, ők, a Tritonus vonósnégyes. Ünnepléses kissé az egész, ilyennek képzelem el. Aztán csend volt egy kicsit. Odakint mintha járt volna valaki az avarban.

(Egy tíz éve elkezdett, de, gondolom, végleges töredékben maradó kisregény első része. Így képzelem.)